

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Redacció: Pl. 11. - BARCELONA

Solament el Socialisme farà de cada nació, reconciliada finalment amb ella mateixa, una parcel·la de la Humanitat.

JEAN JAURES.

Resposta

Dels articles d'en Marcellí Domingo dedicats a la creació de l'Esquerra Catalana, un va expressament dirigit a nosaltres. Hem dit ja en altres ocasions la consideració afectuosa que l'articulista ens inspira. Podem, doncs, amb major llibertat contestar les seves reflexions.

Som uns enamorats de la democràcia i de les llibertats públiques. Per defensar-les farem els sacrificis necessaris. No podem viure sense elles i compremem que llur supressió enverina la nostra vida. Tenim, però, un criteri—purament ocasional—pel moment present. Volem defensar-les sols. Volem que cada u mostri clara i palesament si les estima, i com i fins on sap defensar-les.

Tenim moltíssimes raons. La principal de totes és que tenim un dret a la llibertat molt distint d'alguns que potser vindrien al costat nostre. El que no té consciència del valor de la democràcia i de la llibertat abans ni després de perdre-les, no pot compartir amb nosaltres aquesta exigència de restitució. Ha de canviar els termes de la demanda i portar-se el plet tot sol, com nosaltres mateixos.

Es massa heterogeni el nombre i el caràcter dels que poden clamar per la llibertat i el dret, i encara més el dels que poden actuar en una plataforma d'esquerra. En trobariem molts que són bàsicament els nostres enemics i amb els quals no hi volem contacte. En trobariem d'altres que no ens entenen de res i ens tenen per uns descontentats. Nosaltres hi farem nosa i topariem amb tot-hom. Perquè? Sensillament: perquè l'Esquerra és una cosa, i el Socialisme n'és un altra.

Reclamem per a nosaltres el singular privilegi d'una distinció indiscutible. Ho sab l'ilustre home públic que es dirigeix especialment a nosaltres. El Socialisme és una escola, una disciplina, un mètode. Apreciem l'importància de les lluites parcials, de les accidentalitats, de les solucions fragmentàries. Però perseguim un fi. Volem la total transformació del règim i no podem entretenir una amistat precària amb aquells que no volen renunciar a llur situació i són, per consegüent, els primers puntals de la societat present. El que vulgui venir amb nosaltres o desitgi el nostre concurs ha d'acceptar sense reserves el principi de la socialització. El demés pot ésser previ o complementari, però això és fonamental. Als que no pensin com nosaltres, no els hi farem cap retret. Però ells tenen un camí a seguir, i nosaltres tenim el nostre. Salut!

En aquests moments tristos són molts que giren l'esguard a nosaltres, i ens interroguen en la esperança de que podríem assenyalar un punt cardinal o la estrella del dia. Però nosaltres no podem aconsolar-los. Quan ens veuen rígids, inflexibles, inmutables, baixen els ulls melancòlicament i pensen secretament que més prefereixen la tirania i el despotisme que l'alborar d'una humanitat rejuvenida, terriblement justa. Que hi farem! L'alta majestat de l'ideal que ens crida, no ens deixa caure en cap temptació de victòria prematura i fàcil. Sofrim molt, sofrim sempre, més com que no ens fetilla el favor popular, ni trobaríem repòs en la suspensió d'aquesta lluita infinita, no volem tampoc el refrigeri de les efusions circumstancials que ens deixarien veure més d'aprop la negror d'unes ànimes que han parlat alguna hora de llibertat i democràcia per a devorar tota llur substància i llençar els ossos a la plebs estulta i envilida.

Coincidències? Les tenim amb tots els socialistes de la terra. A casa nostra tenim l'honor de no coincidir amb ningú. Ja vindrà la nostra hora! No confessa el mateix senyor Domingo que l'únic que queda en peu a Espanya, després del gran desastre, és el Socialisme?

I doncs?

El número de dissabte, dia 8 de març, de

JUSTICIA SOCIAL

estarà dedicat a commemorar el PRIMER ANIVERSARI de la mort d'en

Salvador Seguí

Continuarà articles, escrits expressament, per

Gabriel Alomar

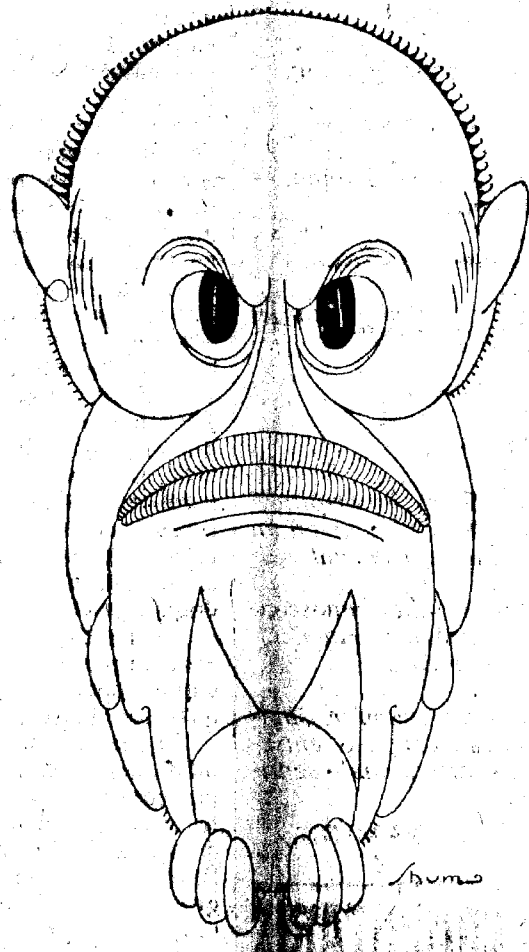
Josep Viadiu

Manuel Escorza

i altres.

Publicarà el retrat del «Noi del Sucre», fragments inèdits de la seva vida i pàgines escullides de la seva obra.

Una obra de "El Poeta"

Caricatura de Mussolini

Per l'indult d'en Joan Baptista Acher

En agafar la ploma per a encapalar aquest article una emoció pregona ens colpeix. Mai no l'he sentida tan fortament com ara. Havem escrit el nom de «El Poeta» tremolant-nos la ploma. És que el seu nom ens evoca una bella vida d'ideals i de sofriments i la visió d'un home ben condemnat a mort. Joan Baptista Acher, proclamat pel poble «El Poeta», en aquests instants és el símbol més pur del poble vexat.

Acher és català, nascut en un poblet de la nostra terra. Aviat, sentí que el seu esperit tenia uns afanyos més grans que el que la vida rural podia oferir-li. I als dotze anys, quan la misèria de la seva família i la mort de la seva mare i de germans sets li havien fet conèixer l'agre copa de l'amargura, es llençà a rodar món; Acher sentia profundament que havia nascut per l'ideal i una grossa afició al dibuix li revelà que li calia emprendre el camí de l'art.

A Barcelona primer, a París després, i darrerament, més que enlloc, un altre cop a Barcelona, conegué el que eren les veritables sofrències.

La vida del company ha estat una lluita constant, una constant plasmació de les privacions.—Calguent-li tocar tots els oficis per a poguer viure, havent de palpar a totes les mortificacions per a poguer formar l'artista, Joan Baptista Acher visqué més que ningú les injustícies socials que ens aplamen. Ell vejà que cosa és la pesant vida del treballador, vejà com passava dies sense gustar la vianda, vejà com passava ignorat i dibuixant per les conveniències dels artistes reclosos dins la fràgil glòria de les capelletes.... I el seu esperit d'home bon, naturalment, s'anà decantant més cada dia cap al lliberalisme més radical.

Las lectures que li donà a gustar un amic de París, un dels seus pocs amics cordials, li forjà un sentit poètic, potser una mica romàntic, en el seu esperit sentimental d'artista. Aquesta gran dolcesa, aquesta gran espiritualitat, s'imposà al poble, i el poble l'anomenà «El Poeta». I en el fons, Acher, dibuixant i idealista, no és res més que un poeta: una bella poesia és la seva art plàstica i la seva propaganda social, fortament sentida.

Com tothom que ha sofert molt i ha estimat molt als homes, Acher té un alt concepte de l'amistat. I «El Poeta» només ha tingut dos veritables amics: anarquistes ambdós, aquests amics li han estat arrabassats per la injústicia humana. Com a tribut a un d'ells —un escriptor que signava amb el pseudònim de «Shumlerium»— l'Acher signa les seves obres amb les quatre primeres lletres d'aquest nom: Shum.

Des d'aquella edat dels dotze anys, que la grandesa de l'art comença a emportar-s'el, fins avui, deu anys més tard, el dibuixant s'ha imposat. «El Poeta» lluitador de la emancipació del treballador, es avui «Shum» pel poble.

L'art de Acher té una força còrpora. El seu llapic dibuixa les línies amb una gran robustesa. Una magnífica senzillesa, una subtil estilització, una fortalesa d'expressivitat, un immens sentiment, un just sentit de la vida, són les característiques del seu dibuix, d'impecable factura. Algú l'ha titllat d'imitador del Mestre Bagaria; no cal negar l'identitat d'escola, però l'Acher és un artista amb personalitat, i el que és essencial, tanmateix, és ésser artista. L'humor de «Shum», aquesta rara qualitat dels homes que han patit molt, té un grandios sentiment de la realitat, i els seus dibuixos, còmics a primera vista, duen amarat un fibló, agudament àcid. En la obra humorística de «Shum», hom hi veu tota la seva tràgica vida i tota la tràgica vida dels treballadors. La obra no humorística de «Shum» aquella bella «Amnistia», clamor dels presos, per exemple, peca un xic de cerebralista. «Shum» és un humorista, seriosament humorista, tragicament humorista.

Joan Baptista Acher, l'artista, l'home lliberal, està condemnat a cinquanta nou anys de presiri i a pena de mort!

Aquest número ha passat per la censura.

Estem segurs, pobre amic Acher, que el nostre crit no's perdrà debades. Si bé ens separa la pràctica de les doctrines, els nostres cors daleixen per un maleix ideal alliberador i la nostra veu té el mateix accent. La força d'aquest ideal s'ha d'imposar. Els oprimits som més que els oprimits, i la raó està amb nosaltres. Som la multitud, i sentim amb massa força el nostre ideal redemptor, per a que la nostra veu, per a que la veu del poble, no s'imposi davant del vostre cas.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

Ja fa anys que Grecia atravesava un període de fonda pertorbació. En 1909, el coronel Jorbas va promoure un moviment que va tenir per resultat la separació de l'exèrcit dels membres de la Casa reial i l'aparició de Venizelos en el camp polític. En 1916, Venizelos, Konduriotis i Danglis varen fer la revolució de Salònica el resultat de la qual fou la abdicació del rei Constantí i el començ de l'agre oposició entre venizelistes i realistes. Ocorregué després, en les eleccions de novembre de 1920, la derrota de Venizelos i la reposició del rei Constantí. En Setembre de 1922, després de la catàstrofe de l'Asia Menor, els coronels Gonatas i Plastiras varen desembarcar a Laurius amb una gran massa d'exèrcit i varen exigir l'abdicació de Constantí i la dimissió del ministeri Triandafillakos. El règim conegut amb el nom de la «revolució de 1922» ha durat fins que Venizelos s'ha fet novament càrrec del govern de Grecia, en els primers dies d'aquest any.

Però, fins durant el govern revolucionari, en octubre de 1923, l'alçament del coronel Metaxas va regar de sang les planes de Macedonia i de Beocia. Són, doncs, quatre revolucions violentes en catorze anys i, ben analitzades totes quatre, amb els períodes intermitjos d'agitació i de lluita incessant, és una sola revolució que ha de liquidar-se i resumir-se amb l'implantació d'un nou règim que no consenti intrusions indegudes de la dinastia i no exposi el país a ésser joguina dels interessos d'aquesta dinastia o de nacions més o menys protectores.

Entretant, Grecia ha passat dels horrors de la guerra balcànica (octubre de 1912 a agost de 1913) a la seva intervenció en la guerra gran (26 novembre 1916) sostenint després la desgraciada expedició a l'Assia Menor que va acabar amb l'aniquilament del seu exèrcit per les tropes de Kemal Paixà (setembre de 1922) i amb el laboriós tractat de Lausana, relativament ventajós per la desgraciada nació. Convé no oblidar la desastrosa guerra sostinguda amb Turquia en 1897 per l'anexió de Creta, i les fellonies d'Itàlia amb l'ocupació de les illes del Denocaneso i posteriorment amb l'ocupació de Corfú i subsegüents vexacions.

Demés cal tenir en compte les múltiples i diverses obligacions que s'ha vist forçada a complir, derivades dels diferents tractats que ha firmat com a conseqüència d'aquests conflictes armats. Bastarà a donar-ne idea una clàusula del tractat de Lausana, per la qual Grecia ha d'expatriar la seva població musulmana que no baixa de 350.000 persones repartides entre Macedonia, Creta, Tessàlia i l'Epir, la major part de les quals són nascudes en el lloc de llur residència i, per consegüent, es resisteixen a anar a Turquia. Altre, el problema dels seus refugiats procedents de l'Assia Menor que no baixen de 100.000, la major part famolencs i indigents. I finalment els neguits constants que reporta un veinatge turbulent i incivil com els muntanyencs i macedonis, les bandes búlgares i l'habitual deslleialtat de la política balcànica, d'Itàlia i d'altres potències interessades en l'actiu i el perverir de la pobre Grecia.

Amb tots aquests antecedents, cap nova que vingui de Grecia per extravagant i extraordinària que sigui, haurà de sorprendre'ns. Trenta anys d'agitació interior i de conflictes exteriors, justifiquen qualsevol acte de deliri. Per això nosaltres, tot i reprovant-la, ens expliquem la brutal execució dels tres expresidents Gounaris, Stratos i Protapapakakis, el general Headjenesis i els ex-ministres Baltazis i Theotokis (desembre de 1922). És natural que després de tants sobresalts, engunies i tragèdies, el poble grec cometi actes de follia i d'histerisme. I és natural que les passions es trobin desencadenades i que el prestigi de Venizelos i les seves altes aptituds de governant hagin fracassat en el caos mental i sentit mental que presenta avui la nació grega.

Venizelos ha dimitit. Venizelos és vell i nafrat i la Grecia d'ara no és la seva Grecia de 1910, quan ell organitzava la Lliga balcànica. Venizelos ha d'intervenir en la direcció de la política del seu país, però no pot portar una vida activa. Altra cosa fora fracassar en absolut i escursar-se lamentablement la vida. Les lluites de partit i banderia seran vives a Grecia per molts anys, i la gran autoritat moral de Venizelos no pot esborrar les horribles ferides i greuges personals i col·lectius que s'han inferit uns i altres.

El successor de Venizelos és Kafandarís i els seus ministres, llevat de Roussos i Michalakopoulos, són els mateixos de l'anterior gabinet. El seu Plan governamental, és seguir la política de Venizelos—per a lo qual compta amb una enorme majoria en l'Assemblea nacional—i convocar el plebiscit popular per a darrers de març o primers d'abril, pel qual es decidirà si Grecia ha de tenir república o monarquia, resoldre si ha de continuar l'antiga dinastia o hi ha d'haver altre rei que l'exilat Jordi II. El govern vol preparar el plebiscit amb estricta imparcialitat i segons normes constitucionals. Vol evitar apassionaments i violències per a conèixer la veritable voluntat nacional. Per això Venizelos va imposar l'amnistia pels sublevats de la fracassada temptativa realista dirigida per Metaxas i la reparació de la premsa monàrquica temps ha suprimida. Va declarar que ell votaria per la República, però sap que els partidaris de la monarquia són molts encara i vol saber exactament si són els més.

En aquestes condicions, si la República triomfa, la seva acceptació per part de les potències «protectores» (França i Gran Bretanya) no oferirà grans dificultats i Grecia tindrà un govern consistent i estable que pot preparar el seu perverir i retornar el sossego i la normalitat a aquell desgraciat país. L'imposició violenta de la República, tal com volen els fanàtics republicans i part de l'exèrcit, complicaria més la situació i toparia amb una fonda oposició dintre i fora de Grecia. Ens aventurarem a pronosticar que triomfarà la República per mitjans lícits i decorosos i Grecia trobarà el repòs que necessita i podrà laborar eficaçment per millorar les condicions econòmiques i culturals de la seva complexa població la qual ofereix en aquests aspectes un panorama deplorable.

M. Serra i Moret.

Confiem que els nostres lectors es faran càrrec del esforç que realitza JUSTICIA SOCIAL substituint a darrera hora els articles suprimits per la censura, amb nou original aprovat pel censor.

L'esforç obrer per l'ennobliment de la vida

La tasca de l'Ateneu Popular d'Estudis Socials

Arreu d'Europa les concepcions ideològiques nascudes a mitjans de la passada centuria sofreixen una revisió total per a extreure les valors positives del seu contingut. Aquesta revisió, que en podem dir la crítica viva del Socialisme, dintre els seus distintes aspectes—Sindicalisme, Comunisme i Anarquisme—assenyala el trànsit que s'està produint des d'un estat burgès a un principi d'estat Socialista.

Davant, doncs, de la transformació que es realitza dintre l'actual societat, quina acció podem portar a cap els obrers de Catalunya?

Si recollim els batecs del nostre esperit, com el propi esperit de tots els treballadors del nostre poble, hem de confessar que ens ha de fer moure la necessitat d'una actuació de major contingut pràctic que la que fins avui hem realitzat. Les ideològiques que tendeixen vers un millorament o vers la total instauració d'un món igualitari en els drets i en els deures dels ciutadans, es veuen obligades a desentrotillar-se, no teòricament, sinó pràcticament, en immediat contacte amb l'actual societat.

Per tant, no és qüestió d'estudiar la situació i necessitats dels homes del 1860. El que cal és atendre les necessitats de la situació del 1924.

No hem d'oblidar, és clar, els ensenyaments de Marx, ni de Kropotkine, però es més natural i sobre tot més pràctic, resoldre els problemes d'avui amb concepcions i iniciatives pròpies de l'hora. Per l'experiència del temps i dels fets, sabem que no n'hi ha prou amb tenir la raó; cal també saber-ho demostrar i, mantes vegades, tenir la força, per a fer-la prevaldre. Per aquest motiu, creiem fermament en la necessitat de la creació d'un Ateneu Popular d'Estudis Socials, integrat per obrers i intel·lectuals, que, preocupant-se de tot el que es refereix a la vida dels pobles i dels ciutadans, estudiï els seus problemes i proposi solucions immediates. Els

temes d'estudi no hauran pas de mancar. Aquí tenim, reclamant l'atenció de tothom, els problemes de l'habitatge, de manca de feina, de la vida cara, dels transports i comunicacions, i cent d'altres que ens planteja la vida de la producció, distribució i canvi.

També els treballadors podem dir la nostra paraula en el que es refereix a la forma de govern per la bona ordenació dels pobles, mostrant els camins més pràctics—atenent-nos a les exigències de la realitat—per a interpretar el sentir i la conveniència de tots els ciutadans. Demés, hi han múltiples qüestions d'estudi allisonador, el coneixement de les quals cal divulgar entre el poble, com són ara distintes aspectes de la situació d'Europa, l'obra de Lenin i l'estat comunista rus, el cas d'Itàlia, i la figura del seu cap dirigent, Mussolini, la darrera evolució del govern anglès, etc. Tot això ens obliga a abandonar les disquisicions dogmàtiques, per a viure de cara a la realitat que ens volta.

El nostre temps deu ésser constructiu. El simple culte dels principis amb virginitat ideològica, ens conduiria solament a una acció eixorca, infelucada, com s'ha vist arreu, on s'ha pretengut fer-ne la qüestió preferent, i algunes vegades única.

Per a portar a cap aquesta tasca, per la sembrada d'aquesta llavor, ens manquen a nosaltres, els obrers manuals, molts coneixements i condicions, però a vosaltres, obrers intel·lectuals, us manca també el coneixement de les realitats nostres.

Acullirem amb fe la nostra crida, per a llençar-nos tots junts a la plasmació de millors formes de vida pel nostre poble? Portarem els fruits del vostre intel·lecte alliberant-vos dels prejudicis, que tant com a nosaltres, us entrebanquen per l'acció?

De vosaltres, doncs, esperem la paraula i l'obra.

Roc Guinart

Vària

La casa editora «Alpes», de Milà, ha començat la publicació d'una interessantíssima «Biblioteca de Cultura Política», dirigida per Franco Giuranti. El volum primer conté una obra de l'actual president del Consell de Ministres anglès, J. Ramsay MacDonald, traduïda per Nino Levi, i intitulada «Directiva política per al Partit del Labor». El segon volum és un estudi de G. Baldesi intitulat: «Dalle antiche corporazioni al moderno sindacalismo». A aquests seguiran altres volums sobre temes de palpitant interès.

JEMAND.

A UN ESTEL

Ignores viure i vius encès, tot nu i banyant-te en el no-rés.

Ets un esguart de llum i foc que eternament no mira enllòc.

Immòbil, fas els teus camins i el teu destí no te destins,

—L'home és tenebra i pensament, i alhora fulla i buf de vent.

Rosend Llatas

(Del llibre d'imminent publicació "Poemes Lírics")

Carnet d'un heterodox

L'anglada

- Soc infinitament pobre.
—Millor.
—Estic malalt.
—Pitjor.
—No crec en res.
—Millor.
—No espero res.
—Pitjor.
—No tinc família.
—Millor.
—No tinc l'amor de ningú.
—Pitjor.
—Aprinc, fàcil, les coses.
—Millor.
—I no les comprenc quan, de bona fe, les dic.
—Pitjor.
—No envejo res per a mi.
—Millor.
—Jo no sé, lleialment, que és bò pels altres.
—Pitjor.
—Sofreixo força.
—Millor.
—I no sé què fer.
—Pitjor.
—Pitjor-Millor! Millor-pitjor!
Què dec de fer? Tot és en mi un fet malura i un pensament salvador.
—Davant de tanta ignoscència, vera vocació de víctima, només et diré una cosa.
—Quina?
—Si no pots triomfar, sapigués al menys morir. No entrebanquis als altres amb sentimentalismes.

BRAND.

ECOS I COMENTARIS

Caritat cristiana

De la premsa local de la passada setmana:

«La guardia urbana abans d'últim vespre va recullir de la via pública a Gervasi Alarcon Alonso i el seu fill Manuel, estesos a terra. En ésser conduïts al dispensari, el metge diagnosticà que patien fam.»

De la premsa del mateix dia:

«La sisena conferència que el reverend doctor Ramon Baurells, prevere, donarà avui al Casal dels Lluïsos... versarà sobre: Riquesa i pobresa. Les riqueses en el món pagà. Programà nou de Jesucrist.—Valor de la pobresa. Evangeli del pobre.—El pa dels pobres. Equilibri entre els pobres i rics per la caritat cristiana.»

No dubtem que els Lluïsos de l'amentat Casal, confortablement vestits i en pau amb llurs estòmacs pel confort de la taula domèstica, degueren escoltar amb aprovació efusiva i amb conformació heròica les santes paraules de lloanca a la pobresa, d'aclariment a la diferència fatal entra el pa dels pobres i el pa dels rics, i de resignació a l'equilibri establert entre rics i pobres (equilibri tant melenós i tant noblement comprès i practicat en la cristiana actual).

Però ingenuament ens preguntem: —Si aquell noi de vestit modest i d'ulls ullerosos de fam recullit exhaust de terra, hagués pogut assistir per atzar a la conferència, hauria escoltat amb el mateix beneplacit i conformació que els ninos-bien les santes paraules dedicades especialment al seu estament?

La concentració industrial i el Socialisme a Catalunya

La sinceritat podrà no ésser una tàctica, però si una virtut, en honor de la qual havem d'afirmar que a Catalunya el socialisme no ha arrelat encara. Concentrem una mica l'ull a la gent, malauradament no poca, que encara creu que «el liberalisme es pegado», segons resa un cacacisme famós, molt en voga, hi ha els que veuen el socialisme només com a un platònic desig de millorament en un pervindre incert, o com un corrent d'idees foraster al nostre tarannà, tament, com una mena de plaga o eabòria de la que s'ha lliurat la nostra terra; hi ha també, els que simplement simpatitzen per comoditat o temor amb un socialisme purament cerebral o sentimental i defugen tota actuació concreta; hi ha, finalment, els que en són de debò—i són més dels que semblen, ja explícitament ja d'una manera potencial—i creuen en el socialisme, com en una norma de conducta i una tasca de cada dia, i no, com en un dogma tancat i fet tot d'una peça. Catalunya compta doncs, amb un nucli d'escullits capdavanters socialistes, però li manquen les masses.

En gairebé tots els països del món on es treballa, el socialisme, com a tendència, amb totes les seves matitzacions i gradacions, és una necessitat per a l'elaboració i millora del progrés moral de la nació. A Catalunya, cal només demanar a la gent neutra, o millor dit, amorfa, l'opinió que els mereixen les tendències socialistes mundials, per comprendre abastament, la lamentable desorientació i estat, del que s'ha convingut en anomenar forces vives, i que millor valdria qualificar de forces d'inèrcia.

No sabem explicar-nos, perquè ningú fins al present, no ha formulat d'una manera categòrica i documentada, la lamentadíssima atomització de l'indústria catalana, una de les causes, sinó la principal, del caire d'irreparable impotència de que sembla atacada Catalunya aparentment, a l'afrontar els seus problemes més vitals.

Es cosa sabuda, que no hi ha socialisme on l'indústria no té un desenvolupament normal. Catalunya, país de molta població treballadora, té un gran poder industrial, però és per acumulació de moltes indústries, relativament petites unes, i veritablement petites la major part. Publicarem tal volta un altre dia, un estudi més detallat, emperò, cal només examinar les dades de la taula anexas per a comprendre'ho.

Principals indústries de Catalunya

Table with 4 columns: INDUSTRIES, Nombre de empreses, Nombre total d'obrers, Promig d'obrers per empresa. Rows include Filats i teixits de cotó, Tallers metal·lúrgics, Establiments de curtició, and Fàbriques de paper.

Per si no fos prou, cal fer notar que aquets promitjos d'obrers per empresa, ja de per sí molt petits ho són encara molt més, exceptuant només una o dues de les principals empreses i resulta llavors, que, per la resta que constitueix precisament el conjunt de la nostra indústria, baixen aquells promitjos a xifres d'una aclaparadora insignificància.

Són molts petits industrials i comerciants junts, amb aquell esperit mesquí «d'un xavo de sàrta», i no la vista gran—i sinó generosa, de més amples horitzons al menys—dels representants de la gran indústria. Aquest règim de botigueta i fabriqueta que pateix Catalunya, ofega moltes coses, en fa fer moltes d'equilibrades i oprimeix en gran manera l'esperit nacional. Creiem que és per aquest motiu, que els conflictes socials, per exemple, no prenen la volada i grans proporcions dels problemes econòmics fonamentals, sinó la de llaites personals, on totes les baixes passions i rancúnies troben un redós. El petit patró d'aquí, afectat per les causes generals excessives del seu negoci, lluita desesperadament contra els drets dels seus subordinats consagrats ja arreu del món. I així, la forma d'aquets atacs ha fet dels conflictes socials d'aquí, aquesta lluita sordada i clandestina, plagada de salvatges i esterils violències, que ha viscut Barcelona per obra i gracia de qui ens callem.

No hi ha masses socialistes a Catalunya, perquè és en camps més vastos, que els de la conquesta dels petits guanys materials, sense que vulguem dir que els desprecia, on creix unanimes el socialisme, i fins i tot, el marge per aquets guanys ha d'ésser forçosament limitat, donada la migradesa i inestabilitat actual de la nostra indústria.

Que en la fatal absència del socialisme en la nostra política, han sigut possibles, per causes que no volem aragascari, maquiavèl·liques i ineficients actituds, és un fet que no pot esca-

par a gaire gent, però hi ha també, fets més concrets, que són simptomàtics del marasma en que viu l'indústria catalana i el seu ambient.

L'era industrial, perany sense dubte, pels seus orogens, a l'empirisme i així vetem com les primeres grans invencions varen ésser sovint filles d'aplicacions accidentals de l'ingeniositat pràctica, als problemes de la producció i el canvi, poc a poc però, s'ha posat en evidència, la superioritat de la gran indústria sobre les antigues formes de la producció i als mètodes lents i dispersos d'abans, han succedit procediments més sabiament coordinats i organitzacions més racionals. La invenció llavors, ha deixat de ésser un atzar anecdòlic, per esdevenir gairebé una funció normal que satisfà regularment a necessitats, tot just aquestes constatades.

I, mentre per tot, la secular labor de l'empirisme i l'instint—bases de la primitiva indústria—deixen el pas franc a mires més sistemàtiques i vers l'apitru per les organitzacions de conjunt, l'indústria catalana, atomitzada com està, continua estancada, per regla general, en un estat de rutinarisme primari. Promoció senceres d'enginyers i tècnics de diferents Escoles, o s'ocupen en tasques inadeguades i msdioces, o engroixen les files del proletariat intel·lectual sense feina, en un país on quasi tot està per fer, com a Catalunya, que cap aportació ha fet modernament per la millora dels elements de producció, i ha merescut d'un dels seus més il·lustres poífics, les terribles paraules que segueixen: «Repaseu l'història de les ciències i així mateix la dels grans i petits descobriments industrials i jamai donarem amb un nom que ens pertanyi. Si la Península Ibèrica s'hagués esfondrat en l'Oceà com l'Atlàntida, o en l'immensitat biberer com l'Àfrica romana, ni científica, ni política ni econòmicament, la humanitat s'hauria donat compte de la catàstrofe. El món hauria progressat igualment. Hauria passat inadvertida la nostra absència.»

Pensem-hi, i si la Catalunya d'ara deu l'inici d'una esmena a aquest estat de coses, a l'esforç dels nostres avantpassats, fem ara nosaltres la nostra tasca, que les qualitats d'atenció concreta, activitat i energia dels catalans de demà, trobin plantejats en un pla més digne el nostres problemes naturals i eterns.

F. Guito.

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per la censura militar.

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL

ORGANITZACIÓ SINDICAL

Les Comissions de Cultura dels Sindicats

Deixant ja com a complet el desenvolupament del primer aspecte de l'activitat de la Comissió de Cultura, entrem a estudiar el segon, o sigui el de conquerir l'opinió i mantenir-la favorable als Sindicats.

Una de les coses que primer pot fer la Comissió de Cultura i com ella totes les Comissions de Sindicats, és posar-se públicament en comunicació amb les entitats culturals de solvència o especialitzades amb l'estudi, com són la Societat Geogràfica, l'Astronòmica d'Espanya i Amèrica, l'Orfeó Català, Ateneu Enciclopèdic, Junta Municipal de Museus, Institut d'Orientació Professional, Comissió Municipal de Cultura, Consell de Pedagogia, i moltes altres que farien massa extensa aquesta enumeració.

Al dirigir-se a aquestes entitats o organismes es pot fer segons siguin ells o la nostra capacitat, en sentit d'intercanvi o de que mirem amb interès tots els seus treballs, i així establir una relació d'organismes obrers

a organismes culturals de decisiva influència en la marxa de l'opinió.

Estem segurs que això ens donarà bons resultats, i que seran molts els que correspodran a les nostres paraules.

Arribats a aquest punt ens és precís repetir, recordar paraules anteriors, que cal que això no sigui pas causa de confusionismes ni que el Sindicat no perdi el seu caràcter en el mes mínim. Ja hem deixat ben sentat que la Junta Directiva veillarà per això continuament, i serà aquesta la seva funció més interessant, ja que tot quant faci ho farà per a aquest fi: el que el Sindicat mostra a tothora el que és i al que va.

Tornant a la Comissió direm que, tenint cura d'aquestes relacions, s'interessarà àvidament per als problemes nacionals de cultura, encar que no sigui als ulls del públic, per a donar la nota que els obrers també estan al corrent dels interessos culturals, una força decisiva, però en realitat aquesta intervenció anirà encarrilada a proporcionar als Sindicats uns elements de judici que ara n'estan orfes completament i que entranya, el seu coneixement, una importància molt gran per a l'obra de la revolució.

Totes aquestes consideracions em porten al coneixement de

que una Comissió de Cultura d'un sindicat, per fort que aquest sigui, no pot realitzar pas tota aquesta feina, i per altra part no tindria tampoc la solvència precisa per parlar en nom dels obrers de determinada localitat ja que sols en representaria un sector. D'aquí neix l'idea, ja recollida per aquest sindicat, de formar la Federació de Comissions de Cultura, seguint el mateix sistema que es segueix per a la constitució de les Federacions Locals, Regionals i Nacionals.

Creiem que de moment pot fer-se la Local de Barcelona sense moltes dificultats, i aleshores aquesta Local podrà ja fer tots aquets treballs que abans enumeràvem, i d'altres de tanta necessitat que tot seguit assenyalarem. Podria per exemple ocupar-se de la qüestió de l'ensenyament dels nostres nens i nenes, problema del qual parlarem tot lo fonament com ens han permès els nostres coneixements, Aquesta Local, demés de recollir el que cregués més interessant del que diem abans hi és d'imprecindible necessitat el tiratge d'una revista setmanal.

Però aquí cal anar amb compte. Aquesta revista té d'ésser forçosament una cosa seriosa i que respongui a les necessitats de l'Organització.

Ben presentats, agafant per típus les revistes angleses, amb treballs de bons dibuixants i col·laboració de les millors firmes de tot arreu, sempre i quan tinguin un reconegut aire lliberal i parlin d'art i de sociologia, etc. Estigueu segurs que, de firmes, si fem una cosa ben feta no ens en mancaran.

Aquesta revista feta així entrarà per tot arreu; arreu es parlarà de qui són els obrers, i estem segurs que tindrà prou eficàcia per rompre aquest estigma que hi ha interès en llençar i mantenir sobre de nosaltres.

També pot estudiar aquesta Local el fer un rotatiu amb les millors condicions que es trobin per aquesta classe de diaris, que sigui d'informació universal de tot quant passa en les qüestions del capital i el treball. Rent l'informació diària en aquest sentit, amb tota imparcialitat per a que tothom ho llegeixi, jo us dic que tenim la batalla guanyada. Nosaltres per triomfar en tenim prou amb l'exposició dels fets, ells sols es recomanen. La premsa burgesa té necessitat de tergiversar els fets i donar informacions falses, en el que fa referència als conflictes socials, perquè tots son pregoners de la nostra raó.

No obstant i això aquest rotatiu no portaria pas l'intenció

d'eclipsar a «Solidaridad Obrera»; no. Tornem a remarcar que l'Organització té de fer el seu camí, i el seu orgue diari el necessita pels seus fims.

També (i vaig abreviant molt) pot i deu dedicar-se aquesta Local, a l'edició d'obres inèdites. No cal dir que en les obres que editi ha de tenir una especial cura en que responguin a la finalitat de l'obrerisme i a les necessitats de l'Organització.

I arribats en aquest punt podem dir que haurem aconseguit l'obra proposada: de fer que els intel·lectuals militin clarament al nostre costat.

Estudiats els dos primers aspectes de nostra feina—entrem a estudiar el tercer, o sigui la qüestió de l'Escola, com generalment s'anomena.

Abans un prec us farem, i és que per l'indole delicada de la qüestió, escolteu sense nerviositats ni interrupcions fins a la fi, i després, fixant-vos bé en el que hem dit, donar-vos a pensar en aquest problema; la instrucció que per part de l'Organització volem. Sintèticament diguem la qüestió de l'Escola: per la seva importància que no deu d'ésser pas obra d'una Comissió de Cultura de determinat sindicat, sinó obra de la Local de Cultura, la qual hauria de la-

borar, sinó vol defraudar les esperances que hi posem, per a la creació de l'Escola Racionalista. Aquest és el desig unànime que per arreu, entre l'element obrer, és sentit.

Deixant ben sentada aquesta necessitat, tenint-la com primordial missió de l'Organització obrera, no ens deixem, no obstant, enlluernar massa per aquesta idea; no ens posem, amb l'impuls de l'entusiasme, seguintament a la feina. Considerem primer serenament tan important problema en tots els seus aspectes, i després de fer sòlids estudis de totes les condicions que ha de reunir aquest plan, i conegudes les moltes dificultats que té la seva realització, fem un recompte de les nostres disponibilitats. Segurament que ben compensats de lo gegant d'aquesta tasca, en treurem, (fixant-nos-hi bé) la conclusió de que podem realitzar-la. Jo us dic, que si no volem gotsmetre'nava aquest problema de dificultats, i ho volem escometre confiant exclusivament amb les nostres forces sense la deguda capacitat, tot i arribant a fer escoles, fracassarem sorollosament.

J. Balagué Baró.

(Continuarà)

Campanyes de JUSTICIA SOCIAL per la dignificació de la Ciutat

La vida a les barraques de Barcelona. - Qüestions d'Higiene Social

BARRACOPOLIS

L'existència de les barraques és una qüestió vital per a Barcelona. És un problema d'higiene, és un problema d'estètica, però, sobretot, és un problema moral. Les ciutats poden ésser fins impietoses, crudels, quan defensen llur existència, quan per persistir tenen que sacrificar homes i amors dels homes; però a l'ensem, i a l'endemà de la victòria, necessiten d'una finalitat moral, d'un anhel de justícia per a guiar son esdevenidor.

Barcelona, ciutat nostra, té de crear encara aquest anhel de justícia, Barcelona no vibra pel dolor dels homes que a Barcelona viuen. Aquesta inconsciència fa que la ciutat tingui encara aquest trist caràcter provincià, absent de tot esperit de transcendència, allunyat de tot sentiment heròic. Aquelles coses més altes, que arreu tenen un pregó sentit huma, a Barcelona semblen articles d'importació, sense arrels a la terra, llampants solament, plenes d'americanisme cridaner: Així el nostre Art, la nostra Literatura, la nostra Política, tot, tot li manca, a la ciutat, aquest sentit, el més alt de tots els sentits, que sab trobar en les dolors dels homes una llei moral i un dinamisme. I mentre la ciutat no'l tingui, mentre no se'l sàpiga crear, la seva obra serà eixorca, i trista, i pobra.

El problema de l'habitació és a Barcelona, una cosa greu. I no d'ara. Ara s'han encarrat els pisos, ara n'hi ha mancança, i això fa que'l problema sembli nou, recent, quan solament és agredut. Anys fa que En Bertran i Rubio feu avinent la vergonya que passaria la ciutat.—Barcelona vella, car allavors, encara no s'havia fet l'agregació,—si a una hora determinada tots els habitants sortien al carrer: no hi cabrien. Barcelona aleshores ja era massa densa.

L'agregació vingué a donar-li més espai, però els vells carrers, els districtes que formaven la urbs primitiva, intensificaren encara més la població, i foren més insans, car l'Eixample, edificant els terrenys lliures, disminuí el seu assolament i la seva aireació. La Granvia-Laietana, principi de la Reforma, començada en un moment poc propici i dirigida i executada barroerament, complicà encara més el problema. El sanejament dels vells carrers és molt complexe. Deixem-los, per ara, com estan, bruts, humits, foscos, sense aire, sense alegria, essent un matamut d'homes i d'esperits, i ocupem-nos de les barraques. Retornem a la nostra conferència de l'A. E. P. de fa quatre anys. Allavors les barraques estaven en plena creixença i ja prometien molt, però, cal ésser justs, han donat més de lo que prometien. No ens el pensavem l'èxit foll, avassallador, de les barraques de Magòria a l'extrem del carrer de les Corts. Quan nosaltres en parlàvem i neugitejavem els oients, cantant-los el viure dels seus habitants, la promiscuitat de sexes, d'edats, d'homes i bèsties, no pensàvem pas que el mal no sols no trobaria esmena, sinó que augmentaria, que arriaria a ésser una greu amenaça per la ciutat. I cal pensar amb el remei, i ràpid. Fins ara, la gent de Barracòpolis era gent indesitjable, captaires, professionals de tota professió innoble, éssers sense ofici ni benefici. Però la ciu-

tat va augmentant, cada pis de les barriades obreres és un viver de famílies que viuen rellogades, que dormen en quartos de mals endossos, per corredors, a la cuina, com poden. I quan no poden més, les barraques són la temptació, perquè són la única solució. I avui, a les barraques hi viuen obrers, veritables obrers, murcians la major part i també alguns catalans. I els catalans, a mida que les barriades obreres encareixen l'habitació, foragitats per la classe mitja,—perseguida dintre la ciutat pel propietari i l'impost d'inquinat—es veuran més i més obligats a refugiar-se a aquests campaments que la misèria i la injustícia donen com única solució.

Els remeis contra les barraques són dos: un, l'edificació de grans casals, cases-bloc, com tantes vegades hem predicat; l'altre, la mateixa barraca.

La casa-bloc, el gran casal fet com una alta obra col·lectiva plena de tots els confortos compatibles amb el baix preu, edificada pensant, no pas en una obra de caritat, sinó en una obra de justícia i de cultura, tenint present que ella pot ésser una educació de l'estadant, una de les més exemplars educacions, és el mitjà més eficaç, potser a més bon preu, per a solucionar el problema de la llar. Nosaltres ens hem ocupat dels beneficis morals i materials de la fundació Peabody, de Londres. Per què no fer-ho aquí? Tot una illa de l'Eixample edificada en pisos de tres, de dues, d'una sola habitació, per a lliurar al nostre obrer d'aquesta vergonya i d'aquest gran perill que és el rellogat. Tenim de pensar tret, encara que la nostra sensibilitat, un xic rural, se'n senti escandalitzada, que la família, la vella família, el concepte menestral de la família, sofreix una forta crisi a tot arreu i que la llar familiar va evolucionant vers un sentit col·lectiu,—que els rellogats, precisament, en són una manifestació, la més barroera, la més perillosa, la més immoral. Per què la ciutat, fent-se càrrec que el dia que exigia les dones no treball industrial, matava el vell concepte de la llar, no dirigeix i idealitza aquesta transformació de la família? En aquest gran casal hi podria haver *pouponnieres*, parvularis, escoles elementals i de treball, restaurants, biblioteques, clubs, cooperatives, sales de conferències, de tot el que pogués donar una educació de solidaritat civil a les mil, dues mil, tres mil famílies que hi poguessin viure. Fora aquell *Familienster* edificat a Guisa pel bon fourierista Godin Lemaire on l'educació ciutadana començava a l'escala i als replans de la casa, amb un equip de netejadors que curaven de tenir-la neta, ben neta i ben edressada, per què servís d'exemple als estadants.

L'altra solució és la barraca mateixa: la barraca també intervinguda per la ciutat, entesa també en un sentit d'educació cívica, dirigida i ennobrida per tota la col·lectivitat. La barraca d'avui, la que assetja la ciutat, és una vergonya i una brutícia; però jo n'he vist de netes i blanques, que fins eren belles. Una dona, catalana, endreçada, uns obrers, pare i fill, catalans també, havien arribat a fer-la atractiva: les parets rebossades i emblanquinades, enrajolada de mosaic, amb cortinets a les finestres, la calaixera lluenta, el llit amb roba ben neta. Va ésser, no una revelació, car ja feia temps que jo hi creia, en l'embelliment de la barraca, però sí una

visió d'un esdevenidor alegre. Jo hi creia, i hi crec, en l'embelliment de la barraca, per al dia que l'Ajuntament o una col·lectivitat ciutadana aprofiti l'amor que nostre poble sent pels horts i aquests microscòpics horts, on els nostres treballadors, austers, curulls d'energia i de força, hi aboquen les hores que l'explotació patronal els deixa lliures: aquests horts que reguen amb galledes i viatges a la font en cerca d'aigua i l'adoben amb suor, i en els que cada col, cada monjetera, cada claveller, són hores i hores de jornal, però que a l'ensem són una alegria i un orgull per al seu cor.

Les planures veïnes de la ciutat ofereixen terrenys per que en un d'ells, prou extens, l'Ajuntament—o una empresa, car pot ésser un bon negoci—en faci petites partions i en cada una basteixi un edifici—o una barraca, parlem clar—deixant uns quants metres lliures per a horta. Aquestes barraques, podrien ésser de ciment armat, d'obra, de fusta; la majoria de les actuals tenen les parets fetes d'un encanyissat, rebossades les dues cares amb fang,—aquella que parlava abans estava rebossada amb ciment i era blanca i era bella.—Al mig de les barraques, les escoles, la cooperativa, l'entitat cultural, ajuntant en un esforç comú l'acció civil de la ciutat per a exercir una obra catequística sobre aquells indesitjables, avui abandonats, i sobre aquells obrers avui deixats, ells i els seus fills, a l'exemplaritat dels indesitjables.

Avui la ciutat no exerceix cap acció higiènica ni profilàctica sobre l'habitador de les barraques. Sols quan estan malalts hi va el metge de beneficència, si hi troba, l'equip higiènic, que no hi troba; l'únic que, tard o d'hora, hi trobarà, són els de la funerària. Però acció previsora no n'exerceix cap la ciutat; ni vacunació antivaricel·losa, ni antífifica, ni les més elementals mesures de sanitat, poden arribar en aquell poble degenerat, embrutit, esquerp a tota actuació defensiva de la seva salut. Tota l'urbanització de Barracòpolis és feta, quasi creuríem exprefes, per a fugir a tota acció política, el mateix governativa, que de costums, que higiènica. Quan Barracòpolis sigui dirigit i patrocinat per la col·lectivitat aquesta hi tindrà una acció continua i eficaç, podrà complir aquella obra, la més noble de la democràcia; que és la educació del poble, l'anti-plebeisme.

Jo tinc una gran fè en nostra gent, en nostre obrer, en son esperit afinat, intel·ligent, ple de delicadeses, i el dia que ell entri a Barracòpolis ja urbanitzat, ja vindicat, ell, de Barracòpolis, en farà un jardí, una cosa bella. Quan l'anima tota la col·lectivitat amb l'aplaudiment i amb premis, si convé, sabrà plantar una bella enredadera, una delicada glicina a l'entrada de sa llar, sabrà construir un artístic raval, sabrà omplir de clavells i roses, camins i carrers. Ara mateix, a l'extrem del carrer del Conde del Asalto s'hi troba un grup de barraques i, en algunes d'elles, un hortet plé de flors que, a la primavera, és una nota riallera.

Ve'l aquí, bon amic Mira, lleugerament esboçat, ço que jo penso de les barraques, dels barraquers i de Barracòpolis.

J. Aguadé Miró.

QÜESTIONS D'HIGIENE SOCIAL

El xarlatanisme i la sífilis

En el mecanisme de propagació de les malalties venèrianes hi juga un paper importantíssim el xarlatanisme. La seva importància creix en els països com el nostre on l'analfabetisme, la cultura i els prejudicis estan a l'ordre del dia. Ell sol constitueix allavors una perillosa plaga.

Unes voltes és exercit per metges autèntics, amparats per l'immunitat que els dona el títol professional, que exploten personalment i amb tota mala fè i alevosia la credulitat dels pacients; o metges que fan servir llurs títols per cubrir l'expedient i salvar la responsabilitat de certs consultoris on el sacerdoti d'Esculapi està entre les mans d'éssers sense solvència científica, vulgars agents de negocis i copdiciosos capitalistes que explo-

ten aquell afer com podrien explotar el taulell d'una taberna o la ruleta d'un cercle aristocràtic.

En altres ocasions es tracta d'apotecaris mercantilistes, que amb les espaltes guardades o no per aquells metges, actuen de curanderos en les rebotigues de llurs farmàcies, generalment brutes i descuidades. O de curanderos vulgars, desde l'alcobata sonàmbula fins a l'ex-capellà psicòpata, que han descobert la mina sense fons de la credulitat pública i exploten com poden. O d'un xarlatanisme impersonal, però no menys perillós, constituïnt pel nombre infinit d'específics de tota mena que el mercat ofereix i que la gran premsa anuncia atorgant-los virtuts de panacea.

La lluita antiveneriana és inútil si no va acompanyada de la

lluita contra tota la «quadrilla» de sonàmbules i saludadors, curanderos, visionaries, tiradors de cartes, capellans amb secrets miraculosos, metges-farsants, sibiles, descubridors de planetes i fabricants d'específics fuls. Anglaterra ho ha entès: així i ha suprimit radicalment tota la turba d'especuladors de la ignorància en l'iniciar la lluita antiveneriana.

Aquí els plans, individuals o col·lectius, han resultat estèrils. Suara el Col·legi de Metges s'hi ha picat els dits. Seria ignosecent creure que les multes que assenyala el Codi, i que rarament són aplicades, poden acabar amb el mal a casa nostra. El xarlatanisme ja considera aquestes multes com una mena de contribució legal amb la que cal comptar per a poder seguir prometent miracles i curacions radicals de les afeccions més incurables.

Hom sap bé que menteixen; que exploten i roben al pobre que cau entre llurs mans prometent-li la salut amb el mateix aplom amb que parla del tresor

amagat l'especialista del «timo de l'enterror». Hom sap que moltes voltes agreugen els mals; que comprometen el pervindre i la vida del pacient; que menacen la família i la societat sancionant amb llur ignorància i codícia la propagació de la malaltia.

Són, però, poderosos i seguiran impertèrrits llur vocació mentre quedi ignorància i els ignorants portin pessetes.

El timador que promet un tresor s'ha d'amagar del públic i de la policia exposant-se a l'empresonament. Ells, poden obrir impunemen a la llum del dia, enganxant grans cartells a les cantonades, i anunciant-se en la gran premsa.

La intervenció d'aquesta era defensada dies enrera des de les planes d'un dels diaris més essencialment mercantilistes de Barcelona. «Al periòdic—deia l'article—li basta que ço que s'ofereix en ell no siga contrari a les bones costums i estigui en el Comerç dels homes». Aquesta frase és tot un curs de moralitat periodística

segons la mentalitat burgesa del periòdic en qüestió. És la moral elàstica al servei del comerç i de la indústria. És la convivència convencionalista que permet totes les propagandes i totes les informacions embrutidores.

Aquesta teoria però no regeix arreu. En 1904, un dels principals diaris de Breslau inserí durant varis dies l'anunci d'un empíric que garantia la curació immediata de totes les afeccions de l'abdomen i parts sexuals. La justícia condemnà el director del diari a una forta multa considerant que el citat director tenia d'estar convençut de la inexactitud continguda en l'anunci. El Suprem ratificà la sentència.

Es inútil que vulgui la premsa salvar la seva responsabilitat moral considerant-se coberta per la Inspecció de Sanitat. Aquesta no ha aprovat mai aquelles virtuts miraculosos que l'anunci atribueix als medicaments.

Per a protegir, diuen, a la societat contra la sífilis, l'Estat ha establert la Reglamentació de la

prostitució amb totes les conseqüències: inscripció policial, visita obligatòria, hospitalització forçada... No ha tingut en compte la llibertat individual d'aquelles dones, ni la injustícia de que les fa objecte, ni la immoralitat que representa la legalització del vici i el fet de treure'n diners. En canvi, el curanderisme i les propagandes que per a servir-lo perjudiquen al malalt i en fan un instrument inconscient de propagació del mal, són respectats. Hom pot anar així llegit per les parets de la ciutat els cartells grocs d'uns específics *Selles* garantint la curació de la sífilis en 40 dies, i la propaganda estil americà d'uns *tratamientos Zendejas* per a curar-ho tot; i exposats a tots els quiocs els fullets d'un títol professor P. V. Ferrandiz prometent *la curación de la sífilis sin mercurio, ni 606, ni medicamentos de ninguna clase*; i tants i tants altres.

Mentres això i la incultura i la Reglamentació durin, hi ha sífilis per temps.

Dr. Muntanyá

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL

23 febrer 1924

Converses d'Art

II

...i esclau del temps

Però passats alguns dies, me digué:

«Tant com hi ha savis teoritzants que afirmen que tot efluvi terrenal, malgrat sortir de la nostra atmosfera, retorna a la terra per efecte de la força de la gravetat; hi ha analitzadors de l'Art que, considerant aquest com un efecte de la Humanitat en el temps advertint com malgrat, en qualques ocos sembla com si la creació artística avança en novetat, retorna, poc a poc, a la seva època, al seu temps, puix que aquest actua com força de gravetat en la intel·ligència humana; i demés, advertint que el producte artístic, per avançar que sigui, per novissim que sembli, procedeix del seu temps i no d'un altre.»

Vet-aquí que s'admet, doncs, una certa esclavitut del producte artístic, respecte al temps en què neix, en què l'artista imagina i crea la seva obra.

Com, doncs, l'Art, alliberador de l'home, no poseix una completa llibertat? Per què està subjecta al temps? De quina fàula està dominat per ell?

Els analitzadors de l'Art, els escriptors de la gènesis artística ens ho expliquen:

«Tot, en la vida, dieuen, també tot allò que ens sembla inexplicable o contrari a ço que deuria ésser, tot obeeix a causes precises, i tot és perfectament armònic, tot existeix lligat a un ritme dominador. Dintre d'aquest ritme terrenal, i obeeix a les seves determinades causes, la vida humana no es altra cosa que un conjunt de possibilitats resoltes, de satisfaccions, de necessitats vèries i, precisament, de variadíssimes idees per a resoldre aquelles possibilitats i satisfic aquestes necessitats. Però, necessitats, possibilitats i idees no són iguals—perquè la vida és, precisament, diversitat—no són iguals en tot temps, en tot lloc ni en tots els individus, puix tot varia segons la matèria disponible i les idees existents. Realment, un home de remots temps no les tonia iguals a un home actual; un habitant de països calts no les pot tenir com un altre que viu en comarques fredes;

un salvatge no les posseïx com un europeu; les d'un home inculte són ben diferents de les d'un savi.»

«Existeix, doncs, una diversitat en ço referent al conjunt de la vida. I existeix la diversitat en les idees que han de metre en acció les possibilitats i resoldre les necessitats de que s'ha parlat. Doncs, si el gaudir la Beutat en les seves divines manifestacions i aplicacions, és una necessitat, i la seva satisfacció depen de la idea que s'en té, la resolució pràctica—la creació artística—depen de les possibilitats de que es disposa fatalment, i l'acció artística, la creació, l'art, en una paraula, depen de tot això a l'ensenyament.»

Més afegeixen:

«La satisfacció de les nostres necessitats, mitjançant les possibilitats diverses, no seria efectiva sense tenir cap idea concreta respecte a l'existència i l'intensitat d'aquelles i l'efectivitat i aplicació possible d'aquestes. Són, doncs, les idees, els motors de les solucions i, per això, les que dominen donen els tipus temporals. Com que sempre no són iguals les idees i en certs temps una idea o un petit nombre d'idees han estat dominadors, són elles les que caracteritzen cada període històric: seran, a vegades, idees religioses; en altres, filosòfiques; en altres, científiques; en altres, econòmiques; en períodes de vida di-

ficil, serà crisi d'idees lo existent, etc. Totes elles, segons temps, influirán en l'activitat humana, influent, precisament, en l'Art, producte humà i sentimental, d'una sensibilitat extrema, que, per ésser-ho, manifestarà les influències rebudes amb més intensitat que qualsevol altra manifestació de la vida humana.»

«Posarem exemples: la idea religiosa dominant a l'antic Egipte, la idea de «domini absolut» en els assiris; els conceptes de «humanització» entre els grecs clàssics; l'intens «misticisme» dels primitius cristians; i la seva transformació «monaca» en part de la Edat Mitjana; la renovació de la «humanització» en la Itàlia dels segles Vè i XVI, amb la seva conseqüència europea; la dominant «idea monàrquica», amb la seva conseqüència revolucionària i el seu «fi imperial», en els segles XVII i XVIII; el «romanticisme» del segle XIX, la crisi espiritual del qual produïda pel «maquinisme» al fi de l'esmentat segle, conjuntament amb les «preocupacions econòmiques» ens han portat al present, època d'enorme crisi de totes les idees i, per això de fondíssima incertitud en recerca d'un pervindent ignorat. Doncs bé, tot, els temps, influirán en l'Art, fins ocasionar les seves formes, i ço que és més el seu matís espiritual. Vet aquí els resultats temporals: l'art egipci és principal-

ment, religiós-funerari; l'assiri, imperialista; l'art grec clàssic és l'exceís i màxim creador dels arquitectes de beutat humana; el cristià primitiu fou plenament simbolista; el període monaca, ens produïx un art doctrinari, dogmàtic, didascàlic; la cultura italiana ens va donar una nova exaltació artística de tot l'humà en en aquell marvellós conjunt denominat Renaixement; l'art dels segles XVII i XVIII és, principalment, un reflexe de la Monarquia, després de l'Imperi; per fi, l'art, esfonçant-se, ens condueix a un estat malaltic que, precisament, havia de fruit esgotat, en una crisi d'orientacions, de foll desig de novetat, com és el actual moment artístic.»

Aquestes són les paraules dels analitzadors de l'Art. Són absolutes? És l'Art, palesament, esclau del Temps?

Indubtablement, existeix una correspondència de l'art amb el seu temps; aquest sembla accionar com una força de gravetat en l'ordre espiritual. Però, a l'art no el podem considerar com esclau del temps—i aquí està la seva força i el seu mèrit—sinó com clar representant, com admirable significador de cada època humana. L'Art, per la seva esquisida sensibilitat, plé de la més intensa espiritualitat humana, respon al pensament

humà temporal, amb perfecte ritme i brollant diferent en cada moment; però, lliure com és en cada individu, és distint i infinit en matjos. D'aquesta guisa surgeix aquell ritme i aqueixa harmonia enteridora de la inspiració artística particular amb els estats temporals del conjunt espiritual humà. En pocs mots: si existeix una atracció del temps respecte de la creació artística en el conjunt, hi ha també—bella i perfecta llibertat artística—una diversitat de particulars interpretacions d'aquella atracció, os a dir, una llibertat individual; restant per això, la atracció del Temps, solament com una impressió en la sensibilitat artística, que ocasiona els estils de conjunt, però no dominant ni limitant mai els matjos particulars.

Però aquest concepte de l'acció del temps sobre l'Art, no ens pot sorprendre—i aquest concepte és solament el que ens ho pot explicar—l'existència, en cada període humà, d'escoles, grups i individus ben diferents en expressió i matjos artístics, posava palesa d'una veritable llibertat.

Ja ho veurem....

Dr. J. Amorós

(1) Per a millor comprensió de la primera CONVERSA D'ART (5 gener 1924), convé esmenar algunes errades tipogràfiques. Son: Primera columna, línia 18, diu: *Origen del Dret*, i deu dir: *origen de l'Art*. Cinquena columna, línia 28, diu: *meu germana*, i deu dir: *tota com germana*. Cinquena columna, línia 35, diu: *meu nombrosos*, i deu dir: *meu horrorosos*.

L'home i la Cooperativa

Junta general d'imposadors de la Caixa d'Estalvis del Centre A. de Dependents.

Serà un germen d'un futur Banc cooperatiu?

El dia 14 del corrent mes celebraren els imposadors de la «Caixa d'Estalvis del Centre A. de Dependents del Comerç i de l'Indústria», de Barcelona, la Junta general ordinària per a aprovar el balanç i el projecte de repartiment de beneficis, corresponents a les operacions efectuades durant l'any 1923.

L'Actiu del balanç puja a pesetes 308.635'16, distribuïdes en les parts següents:

	Pesetes
Caixa	51.538'11
Bancs	7.913'27
Impresos	288'30
Instal·lació	89'30
Valors fons de reserva	100'—
Valors	308.708'18
Total pesetes.	308.635'16

Les Ptas. 308.635'16, que integren el Passiu estan distribuïdes en els següents comptes:

	Pesetes
Comptes corrents	
Ròssec a favor imposadors	313.876'35
Caixa Centre	
Ròssec al seu favor	43.380'37
Fons reserva	5.300'58
Benefici	6.041'86
Total pesetes.	308.635'16

REPARTIMENT de BENEFICIS

	Pesetes
Comptes corrents	
40 % als imposadors	2.416'74
Caixa del Centre	
20 % en concepte de serveis	2.208'37
Fons de reserva	
25 % en concepte de beneficis	1.510'48
Sons Personals	
15 % a repartir a criteri del Patronat	906'27
Total Beneficis Ptes.	6.041'86

Cal aclarir que al moment de tancar el balanç, 31 Desembre 1923, tots els comptes dels imposadors foren acreditats amb els interessos corresponents, calculats al tipus estatutari del 3 % anual. El ròssec del compte Benefici, està doncs depurat de l'import d'aquests interessos.

Tant el balanç com el projecte de repartiment de beneficis foren aprovats per unanimitat.

Seguidament es donà lectura d'una «nòcia», proposant a l'Assemblea l'adopció dels següents acords:

Primer. Que l'Assemblea es faci seu el principi tanques vegades proclamat no sols pels teoritzadors del socialisme sinó adhoc per economistes de la burgesia liberal, que les disponibilitats circumstancials i els estalvis dels treballadors, així com els de llurs organismes corporatius, han de servir per a ajudar empreses situades dintre l'economia cooperatiu i no per a finançar les empreses capitalistes o institucions de l'estat capitalista.

Segon. L'Assemblea proclama la seva aspiració que la «Caixa d'Estalvis del Centre», sigui el germen d'un futur Banc de les Cooperatives de Catalunya, la finalitat primordial del qual seria la realització del principi consagrat en l'acord anterior.

i Tercer. L'Assemblea creu que com a primer pas per a portar a cap la referida aspiració convindria transformar la «Caixa d'Estalvis del Centre» en una institució mixta, que de moment podria conservar el nom de «Caixa d'Estalvis», el patronat de la qual estigués constituït per una representació del Centre i per el d'aquelles cooperatives o institucions obreres que acceptessin el principi contingut en el primer dels presents acords.

L'Assemblea veuria amb satisfacció que el lloc on es centralitzessin el conjunt d'operacions que es realitzés fos, de moment, el Casal del Centre.

La proposició fou presa en consideració per unanimitat, acordant-se que el Patronat de la Caixa junt amb el Consell Directiu del Centre, formularien dictamen sobre la mateixa, el qual seria més endavant discutit en un Consell general de socis del Centre.

En un dels nostres proxims números en ocuparem amb l'extensió necessària de la proposició transcrita, presentada per diversos amics nostres. La seva importància és innegable; és una eloqüent resposta a la pregunta que formulàvem en el nostre número anterior. Va adreçada a resoldre un dels problemes més grans, tal vegada el més considerable, dels que afecten avui dia el moviment cooperatiu de la nostra terra: a proporcionar-li els mitjans econòmics necessaris per tal de fer-lo sortir de l'es-

tat estacionari en què es troba i accelerar el seu progrés. De la mateixa manera que la Banca capitalista tendeix cada dia més a convertir-se en l'arbitre de tota la economia capitalista, els bancs orientats cap a la cooperació tendeixen també a esdevenir la clau de volta de la mateixa; la columna de bronze sobre la qual tota la cooperació descansa.

Ens queixem, per una banda, de la manca de numerari, sobre tot en el seu aspecte d'estalvis propiament dits, de capital que es col·loca a llarg termini, que priva que la nostra indústria cooperatiu creixi i es desenvolupi. Tots voldrien per exemple, que al costat de la nostra fabrica de pastes per a sopa, s'hi aixequessin les de farina, xocolata, galetes, etc. I aquest desig, com a tots, és ben factible, tota vegada que les cooperatives de consum existents avui a Catalunya tenen ja un poder de consum suficient per a absorbir tota la producció de cada una d'aquestes fabricques.

Falten diners... però, per altra banda, les Caixes d'estalvi burgeses, que financien i ajuden les corporacions capitalistes, que defusen l'actual estat social fonamentat sobre la injustícia, que limita llur acció social a obres de beneficència, que primerament ajuden a fer els pobres i després fan les institucions que en lloc de laborar per la Justícia tot lo més atorguen una mica de caritat, prosperen, aixequen sumptuosos palaus i tenen les caixes farcides amb les disponibilitats circumstancials dels treballadors, i amb els estalvis dels treballadors. I també són bastants els treballadors que col·loquen directament llurs estalvis en una, dues, tres... línies del deute d'un estat o d'un municipi burgeses, d'una empresa privada més burgesa encara.

Com diem més amunt, insistim sobre aquest tema en números succeïts, conseqüent en el número pròxim per inserir un quadre comparatiu de tots els balanços anteriors de la Caixa d'Estalvis del Centre. Per ells veurau els nostres lectors la puixança i el desenvolupament d'aquesta institució, tan asseguadament dirigida pels dignes companys que hau integrat els seus Consells d'Administració. Tots els nostres amics, socis del Centre, farien molt bé en recordar-la sempre que fos oportú. No hi fa res que durant els primers anys de la seva vida, en ple període de constitució, hagi semblat, peis seus mètodes una Caixa d'estalvis burgesa. Porta dintre seu un fort llevat renovador. Està armada d'un bon esperit cooperatiu. És una esperança, una formosa esperança, per la caixa dels treballadors de la nostra terra...

Unió de Cooperatives a la fabricació de pastes per a sopa. Assemblea general ordinària.

Aquesta Unió va celebrar diumenge passat, dia 17 dels corrents, en el seu local social, Aurora, 11, Barcelona, Junta general ordinària per a l'aprovació del balanç, i projecte de distribució de beneficis, corresponents a l'exercici efectuat durant l'any 1923. La manca d'espai ens priva en aquest número d'ocupar-nos d'aquest important acte, del qual parlarem la setmana entrant amb l'extensió necessària.

Lletres al director

Company,
Diumenge dia 3 de febrer tingué lloc una conferència organitzada per l'entitat «Unió Colomense» d'aquest poble sobre el tema «De com el més miser obrer pot devenir propietari de la seva casa».

El president de l'entitat En Baldri Torrens, feu la presentació del conferenciant, Sr. Agustí Camps, Director del «Foment de Cases Barates», el qual seguidament exposà els motius que l'indueïren a la constitució de l'organisme que dirigeix, i els beneficis que pot reportar a les classes necessitades que sol·licitin el seu concurs.

Acte seguit el Sr. Alós, tinent alcalde del districte 9.º de Barcelona, explicà els obstacles amb què topen els humils que tenen desitjos de fugir de l'opressió del propietari.

A continuació el company i amic Josep Roca feu ús de la paraula per a exposar els beneficis que pot reportar als habitants de Santa Coloma de Gramenet la mentada entitat i en particular als socis de la «Unió Colomense» per ésser el seu local col·lectiu el primer on començà a desenvolupar-se l'acció del nostre poble i especialment havent-s'hi d'instal·lar una Escola, amb tots els avenços, dotada amb secció de gimnàstica, sala de bany, sala d'esbarjo, demés de café, teatre i altres dependències pel foment de la cultura física i moral de l'individu.

El Sr. Camps parlà de la bona obra que realitza el «Foment de Cases Barates» favorecuda amb un premi per l'«I. de R. S.» per l'informe presentat relatiu al millorament de les classes necessitades.

Per fi, el company president de la

«I. C.» pregà als socis que seguisin d'apropar els treballs que es realitzaran pel prompte acabament de les obres del nou estatge social, obtingut de propietat mercès a la entitat «Foment de Cases Barates», acabant regreïam a l'auditori que omplia totalment el local. Tots els oradors foreu aplaudits i felicitats.

El Corresponsal,
Antoni Arjó.

Quan en 1920 va ésser votada per unanimitat en la Conferència hindú-musulmana d'Allahabad la no-operació amb el Govern anglès, el gran Mahatma Gandhi va escriure al virrei: «Ja no em queden més que dos camins: o separar-me d'Anglaterra, o, si crec encara en la superioritat de la Constitució britànica sobre les altres Constitucions, obligar al Govern a fer-nos Justícia. I bé, jo hi crec encara en la superioritat de la Constitució britànica. Es per això que jo aconsello la desobediència.» En Romain Rolland, comentant aquest document, diu: «Hom veu quin gran ciutadà de l'Imperi, el cego orgull de l'Imperi no ha sapigut conservar.»

Breu història del British Labour Party

El Partit dels treballadors de la Gran Bretanya ha arribat al poder i s'ha emprès la tasca de governar i dirigir al poble de les savies tradicions i dels alts exemples. L'immenso imperi, l'imperi per excel·lència, entra a realitzar una etapa de la seva consolidació sota el mestratge socialista. És natural i raonable que els nostres amics vulguin conèixer la història d'aquest partit. Si el mètode de la llavor devinent planta esplendorosa i fruit succeït és una meravella pels sentits, peis que tenim la llavor a la terra i esperem ansiosament que triomfi, són les il·lusions de l'anima les que baden els nostres ulls i ens fan mirar arreu per a batir l'imatge de què serà la nostra Unió Socialista de Catalunya.

Antecedents

El *Chartisme*, partit polític anglès que va viure des de 1838 a 1848, basat en la força dels treballadors, propagava per l'establiment del sufragi universal i altres reformes democràtiques contingudes en la seva carta de constitució anomenada *People's Charter*. La predicació de l'acció directa en les organitzacions obreres i el mot d'ordre de les *Trade Unions* ara política, no tan sols va matar el *chartisme*, sino que va allunyar dels nuclis obrers als socialistes convenguts i als homes de més alta mentalitat i de millor preparació per a la lluita en favor de les reivindicacions de classe.

En aquest període d'abstinència política, tres successives organitzacions foren creades per a promoure la representació parlamentària de la classe obrera la *London Workingmen's Union*, la *Labour Representation* i la *Labour Electoral Association*. Cap d'aquestes organitzacions tenia el propòsit de crear un partit polític de treballadors, sino el de portar al Parlament representants que fessin sentir la veu de la classe obrera, confiant que el Partit Liberal recolliria les seves aspiracions i implantaria gradualment les reformes acceptades. La *London Workingmen's Union* fou creada en 1836 i va viure dos anys. El seu secretari, Robert Sturwell, era el que en 1837 presidia el meeting celebrat a Londres amb assistència de 3.000 treballadors, en el qual va adoptar-se el *People's Charter*. L'activitat d'aquesta Unió va consistir en presentar diversos candidats els quals obtingueren un petit nombre de sufragis go que decidí la seva dissolució en 1838.

La *Labour Representation League* va tenir més llarga vida i la seva jornada feliç fou en 1874 quan va poder presentar amb apreciable èxit 12 candidats, dos dels quals — minories — van ser sortit elegits.

Aquests resultats migrats no feien decaure la idea de la representació parlamentària dels treballadors. Des de 1881 va notar-se un creixent desenvolupament del moviment polític en les organitzacions obreres. Tres instruments de propaganda socialista foren creats en cinc anys: la *Social Democratic Federation* la *Fabian Society* i la *Socialist League*. En el parlament de 1883 hi havien ja deu diputats de complexió liberal-treballista. Aleshores, per una resolució del Congrés de les *Trade Unions* fou creada la *Labour Electoral Association* sense que

Pel número pròxim

El poeta del dolor social

per Sara Llorens de Serra

Els líaments

per Joan Forment

Dues Plagues: L'alcoholisme i la prostitució

per Carlota Goteres

Solidaritat Internacional

per O. Zanotti-Bianco

L'abstencionisme polític

per J. Comaposada

Rakotzke

per Demòphil

Epileps socials

per Francesc Cafiadas

i articles i treballs de Gabriel Alomar, Dr. Estadella, Galaco, Cosme Rofes, Cristófor de Domènec, Serra i Moret, Campalans i altres.

Noves i documents

TXECOSLOVAQUIA.—El nou tractat amb França.

Reproduïm sumariament el text del tractat entre Txecoslovaquia i França que va ésser signat a París el 24 de gener, el qual consta dels vuit articles següents:

1. Els dos governs s'obliguen a consultar-se reciprocament en qüestions de política exterior que puguin posar en perill llur seguretat o menaçar les solucions establertes per tractats signats per ambaixades nacionals.
2. Els dos governs convidaran les mesures que hagin d'adoptar-se per a salvaguardar llurs interessos comuns sempre que considerin que's troben en perill.
3. Els dos governs estudiaran l'acció que caldrà emprendre si existís alguna menaça de que els principis polítics continguts en l'article 88 del Tractat de Saint-Germain i en els protocols de Ginebra de 4 d'octubre de 1922 en els quals Àustria s'obligà a no comprometre la seva independència.
4. Els dos governs es consultaran reciprocament en el cas de que llurs interessos sufressin per la no observancia dels principis continguts en les declaracions fetes per la conferència d'Ambaixadors de 3 de febrer de 1920 i de 1 d'abril de 1921 prohibint el restabliment de la dinastia dels Hapsburgs a Hongria i les declaracions fetes pel govern hongarès als representants dels governs aliats en 10 de novembre de 1921 acceptant la prohibició.
5. Els dos governs afirmen llur complet acord en la necessitat d'adoptar per al manteniment de la pau una actitud comú sempre que s'intenti restablir la dinastia dels Hoenzollern a Alemanya i s'obliguen a cooperar-se en les mesures que s'hagin de prendre en l'evitació d'aquest cas.
6. Els dos governs s'avenen en que les diferències que puguin tenir entre ells i que no puguin resoldre's amistosament per la via diplomàtica, seran sotmeses al Tribunal permanent de Justícia Internacional o a un o varis arbitres escollits especialment.
7. Els dos governs s'obliguen a comunicar-se tots els tractats i convenis que hagin enclòs i que afectin a llur política europea i a comunicar-se tots aquells que puguin convenir al futur. Declaren que ros en el present tractat és contrari als esmentats convenis i en particular al Tractat d'aliança entre França i Polònia, als tractats conclusos entre Txecoslovaquia i Àustria, Rumania i Iugoslàvia i el conveni reconegut en la correspondència de 8 de febrer de 1921 entre el govern d'Itàlia i el de Txecoslovaquia.
8. El present tractat es comunicarà a la Societat de les Nacions d'acord amb l'article 18 de l'Estatut. El tractat serà ratificat i les ratificacions seran canviades a París tan aviat com sigui possible.

JAPÓ.—Parlament dissolt.

El dia 31 de gener va ésser dissolta la Dieta japonesa en la qual hi havia pendent una moció de desconfiança al govern la discussió de la qual va ésser aplaçada en atenció a les noces del Príncep hereu, actual regent de l'Imperi, celebrades el 26 de gener. El govern del Comte Gamamoto va dimidir el 27 de desembre amb motiu de la temptativa d'assassinat de que fou víctima el Príncep Regent quan anava a obrir solennement la legislatura de la Dieta. És un costum antic del Japó considerar responsables a les autoritats dels crims que es cometien durant el temps de llur govern i malgrat els precs del Regent, el govern Yamamoto va volguer considerar-se responsable i va dimidir. El 5 de gener el viscomte Kiyoura va lograr formar lograr formar ministeri amb alguns membres de la cambra dels Senyors la qual cosa va disgustar als partits que tenien major preponderancia a la Cambra popular donant lloc a una proposició de desconfiança al govern la qual no ha pogut ésser discutida per haver-se dissolt la Dieta. Amb aquest motiu va haver-hi una gran manifestació contra el govern a Osaka presidida pels caps de la oposició a la Cambra popular. En arribar a Tokio aquests diputats va fer-se descarrillar el tren que els portava sense que ocorregués sortosament cap desgracia.

El dia 31 de gener va ésser dissolta la Dieta japonesa en la qual hi havia pendent una moció de desconfiança al govern la discussió de la qual va ésser aplaçada en atenció a les noces del Príncep hereu, actual regent de l'Imperi, celebrades el 26 de gener.

El govern del Comte Gamamoto va dimidir el 27 de desembre amb motiu de la temptativa d'assassinat de que fou víctima el Príncep Regent quan anava a obrir solennement la legislatura de la Dieta. És un costum antic del Japó considerar responsables a les autoritats dels crims que es cometien durant el temps de llur govern i malgrat els precs del Regent, el govern Yamamoto va volguer considerar-se responsable i va dimidir. El 5 de gener el viscomte Kiyoura va lograr formar lograr formar ministeri amb alguns membres de la cambra dels Senyors la qual cosa va disgustar als partits que tenien major preponderancia a la Cambra popular donant lloc a una proposició de desconfiança al govern la qual no ha pogut ésser discutida per haver-se dissolt la Dieta.

Amb aquest motiu va haver-hi una gran manifestació contra el govern a Osaka presidida pels caps de la oposició a la Cambra popular. En arribar a Tokio aquests diputats va fer-se descarrillar el tren que els portava sense que ocorregués sortosament cap desgracia.

El dia 31 de gener va ésser dissolta la Dieta japonesa en la qual hi havia pendent una moció de desconfiança al govern la discussió de la qual va ésser aplaçada en atenció a les noces del Príncep hereu, actual regent de l'Imperi, celebrades el 26 de gener.

El govern del Comte Gamamoto va dimidir el 27 de desembre amb motiu de la temptativa d'assassinat de que fou víctima el Príncep Regent quan anava a obrir solennement la legislatura de la Dieta. És un costum antic del Japó considerar responsables a les autoritats dels crims que es cometien durant el temps de llur govern i malgrat els precs del Regent, el govern Yamamoto va volguer considerar-se responsable i va dimidir. El 5 de gener el viscomte Kiyoura va lograr formar lograr formar ministeri amb alguns membres de la cambra dels Senyors la qual cosa va disgustar als partits que tenien major preponderancia a la Cambra popular donant lloc a una proposició de desconfiança al govern la qual no ha pogut ésser discutida per haver-se dissolt la Dieta.

Amb aquest motiu va haver-hi una gran manifestació contra el govern a Osaka presidida pels caps de la oposició a la Cambra popular. En arribar a Tokio aquests diputats va fer-se descarrillar el tren que els portava sense que ocorregués sortosament cap desgracia.

El dia 31 de gener va ésser dissolta la Dieta japonesa en la qual hi havia pendent una moció de desconfiança al govern la discussió de la qual va ésser aplaçada en atenció a les noces del Príncep hereu, actual regent de l'Imperi, celebrades el 26 de gener.

El govern del Comte Gamamoto va dimidir el 27 de desembre amb motiu de la temptativa d'assassinat de que fou víctima el Príncep Regent quan anava a obrir solennement la legislatura de la Dieta. És un costum antic del Japó considerar responsables a les autoritats dels crims que es cometien durant el temps de llur govern i malgrat els precs del Regent, el govern Yamamoto va volguer considerar-se responsable i va dimidir. El 5 de gener el viscomte Kiyoura va lograr formar lograr formar ministeri amb alguns membres de la cambra dels Senyors la qual cosa va disgustar als partits que tenien major preponderancia a la Cambra popular donant lloc a una proposició de desconfiança al govern la qual no ha pogut ésser discutida per haver-se dissolt la Dieta.

Amb aquest motiu va haver-hi una gran manifestació contra el govern a Osaka presidida pels caps de la oposició a la Cambra popular. En arribar a Tokio aquests diputats va fer-se descarrillar el tren que els portava sense que ocorregués sortosament cap desgracia.

El dia 31 de gener va ésser dissolta la Dieta japonesa en la qual hi havia pendent una moció de desconfiança al govern la discussió de la qual va ésser aplaçada en atenció a les noces del Príncep hereu, actual regent de l'Imperi, celebrades el 26 de gener.

El govern del Comte Gamamoto va dimidir el 27 de desembre amb motiu de la temptativa d'assassinat de que fou víctima el Príncep Regent quan anava a obrir solennement la legislatura de la Dieta. És un costum antic del Japó considerar responsables a les autoritats dels crims que es cometien durant el temps de llur govern i malgrat els precs del Regent, el govern Yamamoto va volguer considerar-se responsable i va dimidir. El 5 de gener el viscomte Kiyoura va lograr formar lograr formar ministeri amb alguns membres de la cambra dels Senyors la qual cosa va disgustar als partits que tenien major preponderancia a la Cambra popular donant lloc a una proposició de desconfiança al govern la qual no ha pogut ésser discutida per haver-se dissolt la Dieta.

Amb aquest motiu va haver-hi una gran manifestació contra el govern a Osaka presidida pels caps de la oposició a la Cambra popular. En arribar a Tokio aquests diputats va fer-se descarrillar el tren que els portava sense que ocorregués sortosament cap desgracia.

El dia 31 de gener va ésser dissolta la Dieta japonesa en la qual hi havia pendent una moció de desconfiança al govern la discussió de la qual va ésser aplaçada en atenció a les noces del Príncep hereu, actual regent de l'Imperi, celebrades el 26 de gener.

El govern del Comte Gamamoto va dimidir el 27 de desembre amb motiu de la temptativa d'assassinat de que fou víctima el Príncep Regent quan anava a obrir solennement la legislatura de la Dieta. És un costum antic del Japó considerar responsables a les autoritats dels crims que es cometien durant el temps de llur govern i malgrat els precs del Regent, el govern Yamamoto va volguer considerar-se responsable i va dimidir. El 5 de gener el viscomte Kiyoura va lograr formar lograr formar ministeri amb alguns membres de la cambra dels Senyors la qual cosa va disgustar als partits que tenien major preponderancia a la Cambra popular donant lloc a una proposició de desconfiança al govern la qual no ha pogut ésser discutida per haver-se dissolt la Dieta.

cepte que ho l'Español, J. H. Thomas ha dimittit la presidència de la Federación Sindical Internacional; Gosling, president de l'Unió d'Obrers del Transport ha obtingut un permis de baixa temporal del seu sindicat; Vernon Hartshorn, nomenat Director General de l'Orreus ha dimittit la presidència de la Federación de minaires del Sur de Gales i probablement dimitiran llurs càrrecs en el Comité executiu nacional del Labour Party tots els que han obtingut càrrecs ministerials o siguin Adamson, Clynes, Jowett, F. D. Roberts, Sidney Webb i R. J. Davies. La direcció del Labour Party sufirà una gran pèrdua amb aquestes dimissions, i no cal dir que en sufrirà també la Internacional Socialista les oficines de la qual seran probablement traslladades a Londres i portades al Continent.

RUSSIA.—Nou govern

El darrer Congrés dels Soviets de la Unió va elegir el Consell de Comissaris del Poble amb els homes següents: President, Kuybiss; Treball i defensua, Kamenev; Plans de l'Estat, Taurupa; President de l'Ukraina, Chubar; President de Transcaucasia, Orakhelashvili; Afers estrangers, Txitxerin; Guerra, Trotsky; Comerç exterior, Krassin; Transports, Rudzatak; Correus i telegrafs, Smirnov; Inspecció d'obres i pagesos, Kubyshoff; Treball, Schmidt; Aliments, Borukhanoff; Finances, Sokolnikoff; Consell econòmic, Dzerzhinsky.

FRANÇA.—Una sentència

La política de Poli de riel que els *camelots du roi* volien importar d'Itàlia, ha tingut un mal començament, ja que els tribunsals francorcionats de París varen condemnar a Charles Maurras i els seus hoióics col·legues a quatre mesos de presó per haver ruixat amb tinta, pegat i inentitadament administrat una purga d'oil de riel a Viollette, Marc Sagnier i Marius Montet. La Sala d'apelacions ha sentenciat ara en segona instancia agravant les penes als acusats amb excepció de M. Delwre, el qual ha promès formalment no repetir la prova. La sentència confirma la pena de quatre mesos de presó a De Lorgeril, un imposita a Henri Martin i vuit a Maurras en atenció a que cap d'ells ha manifestat arrepentiment per les brutals violències comeses, i a que Maurras ha expressat davant del Tribunal que no sols no es considerava acreedor a un càstic, sino que mereixia aplaudiment i gratitud per haver preconitzat un sistema de violències moderades.

La opinió socialista aplaudeix unanimitatment les decisions de la Sala d'apelacions — les quals més per les sancions penals, per la solenne descalificació dels baixos procediments nacionalistes, evitari que arrelsi a França la política de bestial violència emprada pels feixistes italians i que, per si sola ha bastat a formar idea del que pot esperar-se de la dictadura italiana.

Als subscriptors de fora

El manteniment d'un periòdic com el nostre comporta un sacrifici constant. L'anormalitat actual fa més dura encara la vida de JUSTICIA SOCIAL.

Preguem a tots, viva-ment, vulguin ajudar a l'èxit de la nostra obra remesant-nos l'import de les subscripcions que s'ens deuen.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

Obrers del camp! Llegiu i propagueu

“LA TERRA”

SETMANARI POPULAR

PORTAVEU DE LA «UNIO DE BASAIRES DE CATALUNYA»

Es publica cada dissabte. 15 Cts.

Redacció i Administració: Carders, 12, 1.º BARCELONA

Rev. S. M. de la... 1899